25/02/2019

Μια απάντηση γι’ αυτούς που λένε: Προσεύχομαι και στο σπίτι μου

/ Γνώμες

Η πίστη στο Θεό και η συμμετοχή στη θεία λατρεία, προπαντός στην ευχαριστιακή σύναξη, αποτελούν για κάθε ζωντανό μέλος της Εκκλησίας δυο πραγματικότητες αχώριστες.

Ο αληθινός χριστιανός δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τη θεία Λειτουργία. Τα υπερώα του Μυστικού Δείπνου και της Πεντηκοστής, που συνέχειά τους είναι οι ιεροί ναοί, αποτελούν κατεξοχήν τους τόπους της παρουσίας του Θεού και την διανομής των θείων χαρισμάτων.

Η «ομοθυμαδόν επί το αυτό» προσκαρτέρηση των πιστών εκφράζει την ενότητα του εκκλησιαστικού σώματος, που εδώ και τώρα προγεύεται τα αγαθά της βασιλείας του Θεού.

Αυτή την αλήθεια απηχούν και οι άγιοι Πατέρες της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου (691), όταν παραγγέλλουν ν’ αποκόπτεται από το σώμα της Εκκλησίας εκείνος που, χωρίς σοβαρό λόγο, δεν εκκλησιάζεται για τρεις συνεχείς Κυριακές.

Ο τακτικός εκκλησιασμός δεν αποτελεί για τον πιστό μιαν απλή συνήθεια, ένα τυπικό θρησκευτικό καθήκον, μια κοινωνική υποχρέωση ή έστω μια ψυχολογική διέξοδο από τον ασφυκτικό κλοιό της καθημερινότητας.

Αντίθετα, με την προσέλευσή του στο ναό εκφράζει μιαν υπαρξιακή του ανάγκη. Την ανάγκη να ζήσει αληθινά, αυθεντικά. Να συναντήσει την Πηγή της ζωής του, το Δημιουργό του, και να ενωθεί μαζί Του. Να εκφράσει την αγάπη και την ευλάβειά του στην Παναγία μας και στους Αγίους, τους φίλους του Θεού. Να νιώσει δίπλα του τους πνευματικούς του αδελφούς.

Το σώμα και το αίμα του Χριστού, που μεταλαβαίνει στη θεία Λειτουργία, του χαρίζουν αυτή την πληρότητα, τον κάνουν να αισθάνεται «συμπολίτης των αγίων και οικείος του Θεού».

Έτσι, αναχωρεί από το ναό με τη δύναμη ν’ αντιμετωπίσει σύμφωνα με το θείο θέλημα και με την προοπτική της αιώνιας ζωής τη φθαρτότητα του καθημερινού του βίου.

Στις μέρες μας, που το ψεύτικο και απατηλό περισσεύει και που οι ανθρώπινες ελπίδες από παντού διαψεύδονται, το ενδιαφέρον για την ορθόδοξη λατρεία συνεχώς αυξάνεται, καθώς πολλοί ανακαλύπτουν σ’ αυτήν το νόημα της ζωής.

Ωστόσο, είναι αλήθεια, οι περισσότεροι αδελφοί μας απουσιάζουν από τις εκκλησίες μας… Ας ευχηθούμε, το σπίτι του Θεού, ο ιερός ναός, να γίνει και δικό

μας σπίτι, η θεία Λειτουργία να καταστεί το κέντρο της υπάρξεώς μας και η τράπεζα της Ευχαριστίας ν’ αποβεί για τον καθένα μας «ψυχοτρόφος και ζωοποιός».